

Հովհաննես Թումանյան

Նա նստած էր...

Նա նստած էր դաշնամուրի առաջին,
Որպես երգի մի վշտացած դիցուհի,
Եվ, նրվագի հնչյուններով տրխրագին,
Այնքան ազդու պատմում էր վիշտն յուր սրտի,

Որ թվում էր այն հիացման ժամին ինձ,
Թե արցունքն էր հոսում տրխուր աչքերից...

1893

Յատուկ Պոէմ